

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **T.**, nar. X., štátny občan Indickej republiky, zastúpený JUDr. B., advokátom, H., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Banská Bystrica**, Štefánikovo nábrežie 7, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-13-30/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 29. mája 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/65/2009-22 zo dňa 17. júla 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/65/2009-22 zo dňa 17. júla 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. **UHCP-13-30/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 29. mája 2009**, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 29.5.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 180 dní (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia M.

Krajský súd dospel k záveru, nie je sú splnené podmienky pre zmenu ani pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Mal za preukázané, že napadnuté rozhodnutie dostatočným spôsobom poukázalo na existenciu právoplatného rozhodnutia o vyhostení a dostatočným spôsobom s ohľadom na existenciu trestného stíhania a skutočnosť, že navrhovateľ nemá pri sebe cestovný doklad odôvodnila potrebu obmedzenia osobnej slobody navrhovateľa.

Krajský súd poukázal na to, že nemožno odvodzovať nezákonnosť zaistenia len z toho dôvodu, že sa jednalo o opakované zaistenie, nakoľko predchádzajúce zaistenie bolo prerušené iba z toho dôvodu, že navrhovateľ bol vzatý do výkonu väzby. Čo sa týka trestného stíhania ako prekážky pre výkon administratívneho vyhostenia krajský súd uviedol, že nie je kompetentný sa touto otázkou zaoberať, pretože v predmetnom konaní je preskúmaná iba zákonnosť zaistenia ako obmedzenie osobnej slobody potrebné pre prípadný výkon administratívneho vyhostenia. Podľa krajského súdu zaistenie navrhovateľa nie je takým opatrením a zásahom do osobnej slobody, ktoré by znemožňovalo realizáciu jeho práv garantovaných ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd na ochranu jeho práv a oprávnených záujmov v trestnom konaní, či už cestou advokáta alebo cestou jeho osobnej účasti na jednotlivých úkonoch v rámci trestného konania.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa navrhovateľa, krajský súd sa nevysporiadal s argumentáciou navrhovateľa a nevysvetlil odlišný právny názor na rozdiel od právoplatných rozsudkov Krajského súdu v Trnave č.k. 32Sp 99/2008-38 a č.k. 32Sp 13/2007-24. Navrhovateľ poukázal na to, že v opravnom prostriedku namietal nezákonnosť zaistenia pre účel vyhostenia, výkonom ktorého by nastalo zmarenie účelu trestného konania i porušenie práv na obhajobu, pričom sa odvolával na právny názor krajského súdu uvedený v citovaných rozhodnutiach. Navrhovateľ pripustil, že predmetom tohto konania nemá byť preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyhostení, ale na druhej strane tvrdil, že účastníkovi konania je odopreté právo na súdnu ochranu v prípade, keď súd nepreskúmava zákonnosť zaistenia z hľadiska existencie účelu zaistenia, ktorým má byť v tomto prípade vykonanie vyhostenia.

Navrhovateľ vyčítal odporcovi, že nesledoval účel, ktorý deklaroval v uznesení o zaistení, a to vyhostenie, pretože vedel, že by vyhostením navrhovateľa zmaril tento postup a vyšetrowanie svojich kolegov a eventuálne zodpovedanie sa navrhovateľa v prípade vyvedenia trestnej

zodpovednosti. Krajský súd mal podľa navrhovateľa zistené, že odporca od počiatku vedel, že navrhovateľova prítomnosť je žiaduca pre účely trestného konania.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že zaistenie nesledovalo záujem na úspešnom vykonaní vyhostenia, ale bolo v skutočnosti opatrením na pozbavenie slobody obvineného cudzinca pre prípad jeho nevzatia do väzby.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že vo výrokovej časti rozhodnutia je účel zaistenia jasne formulovaný, odporca vychádzal z existencie právoplatného rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Banská Bystrica o vyhostení a určení zákazu vstupu navrhovateľa na územie SR, čím došlo k naplneniu podmienky ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, preto považuje námietku navrhovateľa uplatnenú v odvolaní za nedôvodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. októbra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol dňa 29.5.2009 prepustený na slobodu z ústavu na výkon väzby, kde bol umiestnený v období od 23.3.2009 do 25.9.2009 na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici evidovaného pod č. 2Tpo 18/09. Pri prepúšťaní na slobodu bol pred ústavom kontrolovaný na oprávnenosť pobytu, plnenie podmienok pobytu a dodržiavanie povinností cudzinca. Na požiadanie príslušníkov polície nevedel preukázať totožnosť a oprávnenosť pobytu predložením cestovného dokladu alebo dokladu o pobyte. Po predvedení na Oddelenie cudzineckej polície PZ v Banskej Bystrici podal do zápisnice vysvetlenie, v ktorom uviedol, že je občanom Indickej republiky, nemá cestovný doklad s vízom na území SR, resp. iný doklad, ktorý by ho oprávňoval na pobyt na území SR. Navrhovateľ potvrdil, že bol dňa 14.3.2009 administratívne vyhostený z územia SR. Šetrením odporcu bolo zistené, že Oddelenie cudzineckej polície PZ Banská Bystrica dňa 14.3.2009 rozhodlo

o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určilo mu zákaz vstupu na územie SR do 14.3.2014 z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa bolo potvrdené Riaditeľstvom cudzineckej polície Banská Bystrica dňa 13.5.2009. Nakoľko sa teda navrhovateľ zdržiaval na území SR neoprávnene, t. j. bez platného cestovného dokladu a víza SR a bolo to potrebné na výkon jeho administratívneho vyhostenia, (s poukazom rozhodnutie odporcu zo dňa 14.3.2009 o administratívnom vyhostení navrhovateľa), dňa 29.5.2009 odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov zaistil dňom 29.5.2009 navrhovateľa na čas (podľa § 62 ods. 3 zákona) nevyhnutne potrebný k realizácii tohto opatrenia, najviac však 180 dní a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil do útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M..

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že rozhodnutím č. p.: UHCP-13-4/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 14.3.2009 bol navrhovateľ administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie SR do 14.3.2014. Odôvodnenie rozhodnutia sa opieralo o ustanovenie § 57 ods. 1 písm. c/ prvý bod zákona č. 48/2002 Z.z.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že dňa 14.7.2008 požiadal o udelenie azylu, predchádzajúce azylové konanie sa skončilo rozhodnutím o zastavení konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.1.2009 .

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z účinného od 1.1.2008 policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.,

Podľa § 62 ods. 3 zákona cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p.: UHCP-13-4/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 14.3.2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie. Ostanými námietkami navrhovateľa, týkajúcimi sa dôvodnosti a oprávnenosti vyhostenia v nadväznosti na prebiehajúce trestné konanie vo veci navrhovateľa, uplatnenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu o zaistení navrhovateľa sa krajský súd dôvodne nezaoberal, pretože tieto sa týkali rozhodnutia odporcu o vyhostení navrhovateľa.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhoviel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. októbra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová